

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 372/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 269/2007 z 15. apríla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2008 doručená sťažnosť J. F. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 269/2007 z 15. apríla 2008 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *«Žalobou zo dňa 28. 5. 1999 doručenou Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) dňa 1. 6. 1999, doplnenú písomným podaním sťažovateľa zo dňa 4. 5. 2001 (ďalej len „žaloba“) sa (...) ako žalobca proti žalovanému Územnému bytovému družstvu K. (ďalej len „žalovaný“) domáhal okrem iného aj zaplatenia sumy vo výške 57.200,- Sk titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla porušením povinnosti zo strany žalovaného, keď na jeho žiadosť mu byt, ktorého bol nájomca, nepreviedol do jeho vlastníctva v stanovenom termíne, ktorý v písomnej žiadosti sám uviedol.*

Rozsudkom sp. zn. 25 C 448/99 zo dňa 14. 2. 2002 okresný súd tento uplatnený nárok sťažovateľa vylúčil na samostatné konanie a nakoniec žalobu rozsudkom sp. zn. 25 C 9/2006 zo dňa 29. 5. 2007 zamietol. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil tým, že aj napriek tomu, že žalovaný porušil právnu povinnosť a sťažovateľovi ako nájomcovi nepreviedol byt do vlastníctva v súlade s ust. § 28 Zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v stanovenom termíne, nie sú splnené ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to existencia samotnej škody, ako aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody.»

Sťažovateľ podal 24. júla 2007 proti označenému rozsudku Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 269/2007 z 15. apríla 2008 tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jeho označené práva zaručené ústavou a dohovorom, keďže nepostupoval vo veci ústavne konformným spôsobom, pretože odôvodnenie napadnutého rozsudku *„je vnútorne rozporné“* a predmetný rozsudok *„nedostatočne odôvodnil a nevysporiadal sa s podstatnými argumentmi uvedenými sťažovateľom v odvolaní, ktoré boli pre rozhodnutie rozhodujúce“*.

Vnútornú rozpornosť vidí sťažovateľ v tom, že *«na jednej strane porušovateľ*

uvádza, že žalovaný porušil právnu povinnosť, keď žalobcovi nepreviedol byt, ktorého bol nájomcom a na strane druhej konštatuje, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť previesť byt v zákonom stanovenej lehote. Pritom z ust. § 29 ods. 1 Zák. č. 182/1993 Z. z. jasne vyplýva, že ak nájomca družstevného bytu, garáže alebo ateliéru požiadal bytové družstvo o prevod vlastníctva bytu, garáže alebo ateliéru podľa osobitného predpisu, je bytové družstvo povinné previesť vlastníctvo bytu, garáže alebo ateliéru do dvoch rokov od účinnosti tohto zákona. Uvedená rozpornosť a zjavná nesprávnosť argumentácie porušovateľa je ešte zvýraznená konštatovaním, že „... zo špeciálneho ustanovenia teda nevyplýva žiadna sankcia pre prípad, že byt nie je na základe žiadosti bezprostredne prevedený. Vzhľadom k tomu nie sú splnené ani ostatné podmienky pre priznanie náhrady škody...“. Tento záver podľa sťažovateľa popiera základný zmysel a význam právneho inštitútu náhrady škody. Prijatie uvedenej argumentácie porušovateľa by totiž viedlo k absurdnému záveru, že aj keby boli splnené všetky zákonné predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody, nebolo by možné tento nárok priznať, lebo by náhrada škody nebola v zákone zakotvená ako osobitná sankcia.».

Nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku vidí sťažovateľ v nevysporiadaní sa s argumentmi uvedenými v jeho odvolaní, hlavne s argumentom, že „sťažovateľ dotknutý byt nemohol predať výlučne z dôvodu porušenia povinnosti zo strany žalovaného, navyše bol sťažovateľ povinný v dôsledku nezákonného postupu žalovaného platiť nájomné a úhrady za služby spojené s nájmom bytu (predstavujúce jeho škodu), ktoré by už od okamihu účinnosti prevodu bytu nebol povinný žalovanému poukazovať“.

Sťažovateľ tvrdí, že „vyššie uvedené skutočnosti majú pre rozhodnutie porušovateľa v odvolacom konaní kľúčový význam, napriek tomu sa porušovateľ nimi v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nezaoberal. Pritom posúdenie argumentov predložených sťažovateľom predstavuje nevyhnutnú podmienku pre spravodlivé a objektívne rozhodnutie porušovateľa v predmetnej právnej veci, od ktorej v konečnom dôsledku závisí priznanie alebo nepriznanie sťažovateľom uplatneného nároku na náhradu škody.

Namiesto dôkladného posúdenia sťažovateľom uvádzaných skutočností v odvolaní zo dňa 24. 7. 2007 sa porušiteľ v sťažovateľom napadnutom rozsudku obmedzil len na to, že

v celom rozsahu poukázal na rozhodnutie okresného súdu. Napadnutý rozsudok síce obsahuje stručné odôvodnenie, ale argumenty v ňom uvádzané, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, sú zmätočné a vnútorne rozporné.

S ohľadom na vyššie uvádzané skutočnosti má sťažovateľ za to, že napadnutý rozsudok porušovateľa nespĺňa základnú obsahovú požiadavku, ktorou je jeho úplné a výstižné odôvodnenie, poukazujúce na spôsob, akým sa porušovateľ ako orgán verejnej moci aplikujúci právo so všetkými relevantnými skutočnosťami vysporiadal.

Podľa sťažovateľa je nevyhnutné, aby myšlienkový postup porušovateľa v procese rozhodovania bol v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysvetlený, a to nielen poukázaním na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež poukázaním na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku a odôvodnenie súčasne musí byť aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutí v konaní o riadnom opravnom prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 269/2007 zo dňa 15. 4. 2008 porušené bolo.

II. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 269/2007 zo dňa 15. 4. 2008 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 160/08).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti, predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu v odvolacom konaní a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namieta.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z jej čl. 46 ods. 1 a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (napr. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 269/2007 z 15. apríla 2008, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 C 9/2006 z 29. mája 2007, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti Územnému bytovému družstvu K. (ďalej len „žalovaný“) o zaplatenie 57 200 Sk s príslušenstvom (poplatky nájomného a ďalších platieb spojených s užívaním bytu za obdobie júl 1999 až apríl 2001) z dôvodu náhrady škody, ktorá mu mala

vzniknúť porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného, keď mu na jeho žiadosť v stanovenej lehote nepreviedol byt do vlastníctva.

Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že na základe podaného odvolania vec prejednal podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a dospel k záveru, že „*súd prvého stupňa vo veci vykonal náležité dokazovanie a správne vo veci aj rozhodol.*

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.“

V odôvodnení rozsudku okresného súdu, na ktoré poukazuje krajský súd v napadnutom rozsudku, sa uvádza: „*otázky prevodu vlastníctva bytu rieši špeciálny zákon č. 182/93 Z. z., ktorý ustanovuje povinnosť uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, ak o to nájomca požiada. Tento zákon však neupravuje žiadnu sankciu v prípade nesplnenia tejto povinnosti, resp. nesplnenia povinnosti, realizovať prevod vlastníctva bytu do termínu, ktorý si sám žalobca stanovil a určil. Žalobcovi, ktorý bol nájomcom bytu, a ktorý požiadal družstvo o odkúpenie bytu do vlastníctva, preto neostávalo nič iné, len podať žalobu o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva, bytu, resp. nahradenie prejavu vôle, ktorej nakoniec súd vyhovel. Pri uplatňovaní náhrady škody žalobcom však absentujú ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to existencia samotnej škody, ako aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody.*

V rozhodnom období žalobca bol nájomcom predmetného bytu. Pokiaľ platil poplatky súvisiace s užívaním bytu na V. v K., aj po 30. 6. 1999, tieto platby nepredstavujú škodu na jeho strane, keďže si plnil povinnosti vyplývajúce mu z nájmu bytu. V dôsledku tejto skutočnosti nebola žalobcom preukázaná škoda, ktorú si uplatnil ako jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu.“

Následne sa krajský súd v závere napadnutého rozsudku stotožnil so záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého v danom prípade nie sú splnené podmienky ustanovení Občianskeho zákonníka na priznanie náhrady škody, „*keďže v danom prípade nemožno hovoriť o vzniku škody tým, že žalobca i po dobu neprevedenia bytu na jeho osobu musel naďalej platiť nájomné a ďalšie úhrady spojené s užívaním tohto bytu“.*

Na základe uvedeného krajský súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecného súdu, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci. Sťažovateľ stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď síce

formálne označil práva, do ktorých malo byť zasiahnuté napadnutým rozsudkom krajského súdu, avšak v skutočnosti len polemizuje s výkladom všeobecnými súdmi v jeho právnej veci aplikovaných právnych noriem bez toho, aby prijateľne vysvetlil, ako sa tento výklad dotýka jeho označených práv. Vzhľadom na to nie je dostačujúco ozrejmený vzťah medzi sťažovateľom spochybňovaným výkladom v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem a namietaným porušením jeho označených práv.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv vo vnútornej rozpornosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v jeho nedostatočnom odôvodnení a v nevysporiadaní sa s jeho podstatnými argumentmi, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

Vnútorná rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva podľa sťažovateľa hlavne v tom (podrobnejšie pozri v časti I odôvodnenia tohto uznesenia), že krajský súd v jednej časti odôvodnenia uvádza, že žalovaný porušil právnu povinnosť, keď mu nepreviedol byt, ktorého bol nájomcom, do jeho vlastníctva (krajský súd v tejto časti rekapituluje obsah rozhodnutia okresného súdu, pozn.) a v inej časti ten istý krajský súd konštatuje, že „zo žiadneho z ustanovení tohto zákona [zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v tom čase platnom znení (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), pozn.] *nevyplýva povinnosť previesť byt v zákonom stanovenej lehote*“.

Ústavný súd dáva sťažovateľovi za pravdu, že krajský súd v odôvodnení chybné konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia zákona o vlastníctve bytov nevyplýva povinnosť previesť byt do osobného vlastníctva v zákonom stanovenej lehote, avšak to nemení nič na závere, že neboli splnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Nesprávne konštatovanie krajského súdu, že žalovaný nemal povinnosť previesť byt v zákonom stanovenej lehote, je preto z hľadiska dôvodov uplatnených v sťažnosti irelevantné. Navyše, zo zákona o vlastníctve bytov naozaj nevyplýva žiadna sankcia za porušenie povinnosti ustanovenej v § 29 tohto zákona, preto v konkrétnom prípade nemožno hovoriť o vzniku škody na strane sťažovateľa, ktorá mu mala byť spôsobená tým,

že hradil platby spojené s užívaním družstevného bytu i počas doby, keď žalovaný nepreviedol tento byt do jeho vlastníctva.

K nedostatočnému odôvodneniu a nevysporiadaniu sa so sťažovateľovými argumentmi v odvolaní, hlavne s argumentom, že „sťažovateľ dotknutý byt nemohol predat výlučne z dôvodu porušenia povinnosti zo strany žalovaného, navyše bol sťažovateľ povinný v dôsledku nezákonného postupu žalovaného platiť nájomné a úhrady za služby spojené s nájmom bytu (predstavujúce jeho škodu), ktoré by už od okamihu účinnosti prevodu bytu nebol povinný žalovanému poukazovať“, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04). V tejto súvislosti ústavný súd tiež judikoval, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd preto v danej veci konštatuje, že nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol svojvoľný a že by zasahoval do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2008